

всички. Тъй е писалъ Господъ! И всички ние сме братя, и можемъ да ги употребимъ, но кога? Когато станемъ като Онорций и като онази мома Амриха. И нѣма да питаме, отъ Бога ли е, или отъ дявола е нейната сила. Ще кажете сега: дали Христосъ говори въ този човѣкъ или дяволътъ? Ако азъ си замина единъ день отъ България, тогава ще знаете, кой говори — дали Христосъ е говорилъ или не. Всѣко нѣщо трѣбва да се опита. Какво ще имъ кажа? — На онази свѣщъ можешъ ли да четешъ? Ако можешъ да четешъ, свѣщъ съмъ; ако не можешъ да четешъ, никаква свѣщъ не съмъ. И желая не само азъ, но всички вие да бждете като мене. Бихъ се радвалъ и желая всинца да имате моя умъ и моя стремежъ. Всинца да говорите като Амриха. Като излизатъ думитѣ ви, да бждатъ сладки като медъ, и кристални, като росни капки. Като дойда при вашия чучуръ, като пия, да кажа: колко е хубава тази вода! Този чучуръ азъ го считамъ плодъ на слънчевитѣ лъчи.

Свѣтътъ ще погине! Не физическиятъ свѣтъ ще погине, а всички тия стари, криви разбирания въ умоветѣ на хората ще изчезнатъ. И нова култура ще се яви! И тия тѣла, и тѣ ще се измѣнятъ, ще се явятъ нови тѣла, и свѣтътъ ще се измѣни. Ще кажете: „Свърши се, нѣма животъ вече!“ Но вие още не сте живѣли. Отсега нататкъ иде животътъ. Небето трѣбва да дойде на земята, че да заживѣемъ ние въ Любовта. Да има двѣ сладки думи, че, като каже мжжътъ на жена си една дума, да ѝ падне като медъ на сърце. А сега имате ли вие тия капки? Аа, носорогътъ докато е въ свѣта, нѣма.

Послѣ нѣкои ми правятъ бѣлѣжки, че всѣкога не съмъ достатъчно сериозенъ. Говоря умни работи, ама тъй несериозно, не ми подобава. Нѣкои думи сж малко грубички, но езикътъ ви е такъвъ, какво да правя? Азъ български езикъ отъ 20 години го изучавамъ, има думи толкова груби, и азъ виждамъ, какво да правя? езикътъ е такъвъ. Ако този езикъ